236. Ö. Stenby kyrka, Östkinds hd.

Pl. LXXXVI. Fig. 1.

Litteratur: W. 48; P. A. Säve, *ATS.* II, s. 103, teckn.; *Reseber.* 1862, s. 46, teckn.; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 148, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 38, teckn.

Runstenen hittades i grunden till kyrktornet vid tornets ombyggnad 1858—60, och insattes i södra korsarmens inre östra vägg. Runstenens höjd är 1,85 m, bredden nedtill strax före inskriftens början 1,14 m, upptill över korsets kärna 95 cm. Slingans bredd 10—15 cm.

Ämnet är granit, i stenens vänstra hörn blekröd med skarp gräns mot den övriga gråa delen. Ristningen är mycket tydlig och väl bibehållen.

Inskriften börjar nedtill t. v., men slingan är avslagen strax före inskriftens början. Framför **ufagʀ** står ett snett kors 4 cm nedifrån, som fattas på avbildningen och saknar övra vänstra armen. Ordet **eftiʀ** följes icke av något skiljetecken. Uti **austain** har **u** en prick, lik en lång grop, som möjligen kan vara huggen men troligen icke är det; dess **s** är ᛋ, övriga **s** äro vänderunor, ᛦ. Prickarne i **g** och på **e** äro nämligen runda.

Inskriften är följande:

› **ufagʀ · raisþi · stain · þansa · eftiʀ · austain · sun · sin** ×
5 10 15 20 25 30 35 39

Översättning: Ofag reste denna sten efter Östen, sin son.

237. Ållonö, Ö. Stenby sn, Östkinds hd.

Pl. LXXXVI. Fig. 2.

Litteratur: W. 49; P. A. Säve, *Reseber.* 1862, s. 48, teckn.; *ATS.* II, 103; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 148.

Runstenen står rest c. 100 m söder om manbyggnaden vid uppfartsvägens södra sida. Ämnet är grå granit. Höjd 2,53 m, största bredden 1,09 m. Ristningen är för det mesta ytterst matt, så att det ofta blott med fingret kännes, om stenens yta är sträv och ristad eller glatt och oristad.

Inskriften börjar på ormens stjärt med **þurtsin**, som läses från höger till vänster och vari **rt** äro ytterst svaga. Det andra namnet torde vara **sunuiþrʀ**, men bistaven till **þ** är ytterst svag. I avseende på namnets första led jfr fsv. *Sunulf*, fvn. *Sun(n)olfr* och *Sun(n)leifr*. I **raistu** är nedre staven av **s** förlängd ett litet stycke ovan mellanstrecket. Efter **þina** står :, vars övre punkt är svag, och övre hälften av **f**, varpå slingan är bortslagen. Då slingan återkommer på stenen, är övre delen av **rl** synlig. Därpå följer **bruþur**, vars **þur** dock äro mycket otydliga, samt utan skiljetecken **si**, troligen följt av **n**, som dock är så otydligt, att det icke skulle kunna antagas, om man icke väntade detsamma.

Det lider väl intet tvivel, att den avlidnes namn 37—38 -**rl** skall fullständigas till [**ka**]**rl** och antagas beteckna samme man, som över broder och frände rest Ög. 234, 235 Ö. Stenby. Detta [**ka**]**rl** bör hava föregåtts av skiljetecken och prep. 'efter', som här varit ristad **f**[**tiʀ**] med begynnelsevokalen uttryckt genom dubbelläsning av det slutande **a** i det föregående **þina**. Den antagna utfyllnaden intager alldeles samma rum som samma antal tecken i det följande.

Inskriften är sålunda följande:

þurtsin uk · sunuiþrʀ : þaiʀ : raistu : stin : þina : f[tiʀ : ka]**rl · bruþur sin**

Översättning: Torsten och Sunvid de reste denna sten efter Karl, sin broder.

---

238. Bankeberg, Vikingstads sn, Valkebo hd.

Pl. LXXXVII. Fig. 1.

Runstenen upptäcktes på sommaren 1910 vid plöjning, men ristningen varsnades först på våren 1911. Stenen hittades 350 steg norr om landsvägen på gränsen mellan gärdena nr 5 och 6 öster om Bankebergs Mellangård, vilken plats för c. 50 år sedan ännu var ouppodlad. Den ristade ändan låg nästan i dagen, den andra ned i jorden. Runstenen restes 1913 söder om landsvägen, ungefär mitt emot, där fyndplatsen ligger norr om vägen, och står nu på en bergbacke i vinkeln mellan landsvägen till Linköping och vägen till Vikingstads kyrka.

Ämnet är rödaktig, ganska kornig granit, och jordsyran torde nog också förstört en del av ristningen på stenens mitt. Höjden är i högra kanten 1,89 m, bredden vid foten 1,12 m, största bredden på mitten 1,50 m. Slingans bredd är 8—9 cm.

Ristningen, som av mig undersöktes 1911 och efter stenens resning 1914, är delvis mycket otydlig eller alldeles utplånad. Efter en inrullad ormstjärt står första ordet, framför vilket intet skiljetecken finnes, och är **þulkʀ**, icke **þulfʀ**, som jag antog 1911, ty någon övre bistav till **f** finnes icke. Därefter utgår från slingan inåt stenen skaftet till ett runt ornament, vars fortsättning är utplånad, och efter står en punkt framför andra ordet **uasuek**, vari det andra **u** och **e** äro något osäkra; det står **k**, icke **m**, som jag läste 1911. Följande ord **sin**, som föregås av punkt och följes av ett rakt kors, är säkert. I **þaosi** har **o** uppåtriktade bistavar på högra sidan om staven, är alltså en stupruna av ᚦ. Uti **ifuiʀ** är **i** tydligt och utan bistav, i **f** är nedre bistaven blott hälften så lång som den övre, i **u** är staven 8 cm, bistaven 7 cm och slutar 3 cm från nedre linien. Första runan i det följande ordet är svår att bestämma; den synes dock ej kunna vara annat än ett upp och nedvänt ᚦ, vars bistav således är riktad uppåt, alltså formen av **a** på Rökstenen, jag translittererar runan med *a*; runan är icke **þ**, som jag 1911 tagit den för. Den följes av **iʀ** och så **k**, icke **m**, samt slutligen **u**, icke **i**. Därefter följer en körtel i stenen, på på vilken ᚴ **k** står. Det är möjligt, att slingan därefter avslutats av ett ormhuvud, men ingenting kan med säkerhet därav fastställas annat än två jämlöpande linier av ett band över ormens hals.